

Birol Dikyurt

Doğum Tarihi:
1975

Vefat Tarihi:
8 Eylül 2017

Vefat Nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
İş insanı

Camide cenazeyi yıkatmayan zalim bir zihniyet vardı karşımızda

YA ZI Adem Dumlu
Arkadaşı

B irol Dikyurt, fakir bir ailede yetişmişti. Bir yandan yıllarca esnaflık yapmış, bir yandan da talebe okutmuş yüce yaratıcının rızasını kazanmak için hizmet etmişti.

Kendisine teklif edilen milletvekilliğini elinin tersiyle itmişti. Türkiye’de yaşanan sıkıntılı süreçten ilk etkilenenlerden biriydi. Bütün mal varlığına darbeden önce el konulmuştu. Bu yiğit adam, bir gece vakti, canından çok sevdiği ülkesinden çıkmak zorunda kalmıştı.

İlk durak olarak Afrika’nın incilerinden Ruanda’ya adeta sürgüne giden Birol Bey çok geçmeden orada çok güzel dostluklar edindi. Hatta o kadar güzel bir temsil örneği sergilemiş ki kısa sürede yetkili makamlar tarafından en başarılı yabancı işadamaı olarak seçildi.

Bir gün beraber otururken bana; “Orada inci gibi değerli kardeşlerimiz vardı. Hepsini bırakıp gelmek zorunda kaldım.” demişti. Bunları o kadar samimi söylemişti ki hayretimi gizleyememişim.

Hastalığını öğrendikten sonra tedavi imkanı olmadığı için Ruanda’dan Almanya’ya gelmişti. İlk tetkikler yapıldıktan sonra doktorlar türünün en kötü huylu tümörüne yakalandığını söylemişti yüzüne. Onun ise ilk söylediği cümle “Elhamdulillah” olmuştu. “İnsan biraz dahi olsa üzülmez mi be abi biraz olsun; ‘Ne yapacağız?’ demez mi?” diyerek şaşkınlık yaşamıştım.

Aynı odada beraber kaldıkları 80 yaşında Rabenau isminde bir Almanı arkadaş edinmişti. Sanki yıllardır süregelen bir dostlukları var gibiydi. Halbuki tanışalı daha bir hafta olmamıştı. O kadar samimi olmuşlardı

ki Rabenau amca taburcu olduktan sonra bile devamlı onun ziyaretine geliyordu. Birgün Rabenau amcaya “Nasıl anlaşıyorsunuz?” diye sorduğumda bana; “Birol ile aramızda bir gönül dili var.” demişti. O gönüldü işte ona o tevekkülü, o ihlası veren... O gönül değil miydi ki onu, “Ya Rabbi şu millete iman nasip et.” diye geceler boyu dua dua yalvartan.

Ameliyat kararı çıkmıştı. Doktorlar kendisine masadan kalkma ihtimalinin çok az olduğunu kalksa bile eskisi gibi yürüme-yemeceğini söylediklerinde yüzüme bakmış;

“Kader be Adem hoca! Vuslat bu şekilde ise biz razıyız.” demişti. Benimse kalkıp odadan çıkmak, avazım çıktığı kadar bağırarak gelmişti içimden. Bu nasıl bir tevekkül, bu nasıl bir samimiyet, anlamak mümkün değildi.

Ameliyat saati gelip çatmıştı. Birol abi iki rekât namazını kıldı ve uğruna hayatını feda edebileceği ilahi kelâmı okuyarak ameliyata girdi. Yaklaşık 7 saat süren ameliyat ve 4 günlük yoğun bakımın ardından kendisiyle karşılaştık. Dudaklarından hâlâ aynı ilahi kelâm dökülüyordu.

Ameliyattan sonra bütün doktorları bile şaşırta bir şekilde iyileşti. 4 gün sonra ayaklandı ve yürümeye başladı Birol abi. “Hizmet beklemeyin Adem hoca. Hadi Rabenau’ya ziyarete gidelim.” dediğinde nasıl da gülüyordu gözlerinin içi anlatamam. Bir ay sonra hastaneden taburcu oldu ve evimizi şerefendirdi.

Çok geçmeden tekrar nükseden tümör ile bir gece hastaneye kaldırmıştık. Bu sefer hastane odasında kendisi de biliyordu vuslata az kaldığını. Ve dokuz ayın sonunda dudaklarında dua dua yalvarırken teslim etti ruhunu Rahman’a. Bir abide şahsiyet gibi yürümüşütu ruhunun ufkuna.

“Hicret’e gidenler geri dönmek için gittiler. Biz de buraya geri dönmek için geldik. Ölürsem beni buraya gömün. Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin.” demişti bir kahvaltı sofrasında. Ve öyle de oldu Almanya’ya bir hicret kahramanı olarak defnedildi.

Camide cenazesini yıkamaya bile izin vermeyen bir zihniyet vardı karşımızda. ‘Cenaze namazını bile kıldıramayız’ dediler. Rabenau amcanın referansı ile bir kilisede kılınan cenaze namazı ve kilisenin Müslüman mezarlığına defnedildi.